

paragraf din directivă de garantare a „independenței depline” a autorităților de supraveghere. Indiferent de diferențele existente între controlul de specialitate, juridic sau de administrativ, toate aceste categorii de control reprezintă o încălcare a cerinței de independență impuse de directivă.

Dintr-o perspectivă teleologică, legiuitorul comunitar a considerat necesară independența deplină, pentru ca funcțiile autorității de supraveghere, prevăzute la articolul 28 din directivă, să poată fi îndeplinite în mod efectiv. Noțiunea „independență deplină” se clarifică în continuare în contextul în care norma a fost adoptată. Și din perspectiva unei interpretări sistematice, cerința „independenței depline” a autorităților de supraveghere a statelor membre este coerentă cu legislația comunitară existentă în domeniul dreptului protecției datelor. În plus, articolul 8 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene prevede că respectarea dispozițiilor privind protecția datelor cu caracter personal este supusă „controlului unei autorități independente”.

Teza independenței relative susținută de Republica Federală Germania, adică a unei independențe a autorității de supraveghere numai față de operatorii supuși supravegherii, nu ar putea fi conciliată cu formularea clară și cuprinzătoare a directivei, care impune o independență „deplină”. De altfel, o astfel de interpretare ar goli în mod complet de conținut paragraful al doilea al articolului 28 alineatul (1). De asemenea, ar trebui respinsă argumentarea potrivit căreia articolul 95 CE, în calitate de fundament juridic relevant al directivei, precum și principiile subsidiarității și proporționalității, sugerează o interpretare restrictivă a cerinței „independenței depline”. Curtea de Justiție s-a pronunțat deja în sensul că directiva a fost adoptată în mod legitim și că o interpretare restrictivă a dispozițiilor acesteia în cauze care nu au caracter economic este interzisă. Pe de altă parte, dispoziția în discuție nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite de directivă în conformitate cu articolul 95 CE și cu principiul subsidiarității.

(¹) JO L 281, p. 31, Ediție specială 13/vol. 17, p. 10.

Recurs introdus la 22 noiembrie 2007 de Comisia Comunităților Europene împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) pronunțate la 12 septembrie 2007 în cauza T-348/03, Koninklijke Friesland Foods NV (fostă Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV)/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-519/07 P)

(2008/C 37/11)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Recurentă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: H. van Vliet și S. Noë, mandatar)

Cealaltă parte în proces: Koninklijke Friesland Foods NV, fostă Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV

Concluziile recurente

- Anularea hotărârii atacate, respingerea acțiunii în anularea deciziei (¹) și obligarea Koninklijke Friesland Foods NV (KFF) la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedura din fața Tribunalului și în prezentul recurs;
- în subsidiar, anularea hotărârii atacate în măsura în care acordă drepturi altor operatori de pe piață decât Koninklijke Friesland Foods NV, care depuseseră, la 11 iulie 2001, la administrația fiscală olandeză o cerere de aplicare a schemei de ajutor în cauză, și respingerea acțiunii în anularea deciziei în măsura în care se referă la acordarea de drepturi altor operatori de pe piață decât KFF, care depuseseră, la 11 iulie 2001, la administrația fiscală olandeză o cerere de aplicare a respectivei scheme de ajutor.

Motivele și principalele argumente

În opinia Comisiei, Tribunalul de Primă Instanță a încălcat dreptul comunitar:

- (i) prin faptul că a apreciat că KFF are interes în cauză întrucât, dacă acțiunea ar fi fost admisă, aceasta ar fi putut invoca anumite pretenții împotriva autorităților olandeze în legătură cu aplicarea a schemei CFA (hotărârea atacată, punctele 58-73);
- (ii) prin faptul că a apreciat că decizia atacată privește direct și individual KFF (hotărârea atacată, punctele 93-101);
- (iii) prin faptul că a anulat decizia în temeiul unor fapte care nu erau, și nici nu puteau fi, cunoscute de Comisie la momentul adoptării deciziei, mai precis situația concretă a KFF (hotărârea atacată punctele 141-143);
- (iv) primul aspect: prin faptul că a apreciat în mod evident eronat că un element de importanță esențială pentru raționamentul Tribunalului este necontestat și deci dovedit (Tribunalul a pornit în mod eronat de la premisa că nu a fost contestat de Comisie faptul că reclamanta ar fi luat măsuri contabile și decizii financiare și economice, care nu puteau fi modificate într-un termen de 15 luni, hotărârea atacată, punctul 137);

al doilea aspect: prin faptul că a apreciat că o întreprindere care nu a făcut decât să introducă o cerere pentru a fi autorizată să beneficieze de o schemă de ajutor poate invoca încrederea legitimă (hotărârea atacată, punctele 125-140);

- (v) prin faptul că a apreciat că KFF poate să invoce în mod întemeiat principiul egalității (hotărârea atacată, punctele 149-150);

(vi) în subsidiar: prin anularea hotărârii atacate, în măsura în care acordă drepturi altor operatori de pe piață decât KFF (hotărârea atacată, punctul 1 din dispozitiv).

(¹) Decizia 2003/515/CE a Comisiei din 17 februarie 2003 privind schema de ajutor pusă în aplicare de Țările de Jos pentru activități de finanțare internațională (JO L 180, p. 52).

Acțiune introdusă la 23 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Țărilor de Jos

(Cauza C-521/07)

(2008/C 37/12)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: P. van Nuffel și R. Lyal, agenți)

Pârâte: Regatul Țărilor de Jos

Concluziile reclamantei

- Constarea faptului că, nescutind dividendelor plătite societăților stabilite în Norvegia sau în Islanda de reținerea impozitului pe dividende în aceleași condiții ca dividendele plătite societăților olandeze, Regatul Țărilor de Jos nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 40 din Acordul SEE;
- obligarea Regatului Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit reglementării fiscale olandeze, impozitul pe dividende nu este reținut în cazul în care o societate olandeză plătește dividende unei alte societăți stabilite în Țările de Jos care deține cel puțin 5 % din acțiunile societății care plătește dividendele. În schimb, impozitul pe dividende este reținut în cazul în care societatea care primește dividendele este stabilită în Norvegia sau în Islanda, cu excepția cazului în care această societate deține cel puțin 25 % (Norvegia) sau 10 % (Islanda) din acțiunile societății olandeze care plătește dividendele.

În opinia Comisiei, reglementarea fiscală olandeză determină o diferență de tratament între societățile stabilite în Norvegia sau în Islanda și cele stabilite în Țările de Jos. Acest fapt reprezintă un obstacol în calea liberei circulații a capitalurilor între Țările de Jos și Norvegia, precum și Islanda, contrar articolului 40 din Acordul privind Spațiul Economic European (¹) (Acordul SEE)

privind libera circulație a capitalurilor, dispoziție care corespunde în esență articolului 56 CE. Într-adevăr, situația societăților norvegiene și islandeze care dețin participații la capitalul unei societăți olandeze ar fi din punct de vedere obiectiv comparabilă cu cea a societăților olandeze care dețin participații similare. Reglementarea olandeză nu ar fi justificată. Într-adevăr, statele membre pot adopta măsuri pentru a preveni abuzurile, însă acestea trebuie să fie proporționale cu obiectivul urmărit, ceea ce nu ar fi cazul în speță.

(¹) JO L 1, 3.1.1994.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Finanzgericht Düsseldorf la 22 noiembrie 2007 — Dinter GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf

(Cauza C-522/07)

(2008/C 37/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Düsseldorf

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Dinter GmbH

Pârât: Hauptzollamt Düsseldorf

Întrebările preliminare

- 1) Nota complementară 5 litera (b) de la capitolul 20 din Nomenclatura Combinată (¹) trebuie interpretată în sensul că prin noțiunea de sucuri de fructe cu zahăr adăugat se înțelege și noțiunea de sucuri de fructe, cărora în realitate nu li se adaugă zahăr și al căror conținut respectiv de zahăr adăugat a fost obținut prin calcul în conformitate cu nota complementară 5 litera (a) de la capitolul 20 al Nomenclurii Combinată?
- 2) Nota complementară 5 litera (b) de la capitolul 20 din Nomenclatura Combinată trebuie interpretată în sensul că formularea „produs din fructe sau prin diluarea unui suc concentrat de fructe” nu face decât să explice mai detaliat noțiunea de „suc de fructe în stare naturală”, însă în realitate această formulare se aplică tuturor categoriilor de sucuri de fructe (nefermentate sau fără adaos de alcool) în starea în care se află la momentul prezentării lor în vamă?